

Beroep ingesteld op 17 juli 2007 — Las Marismas de Lebrija/Raad en Commissie

(Zaak T-260/07)

(2007/C 211/98)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Las Marismas de Lebrija, S. Coop. And. (Sevilla, Spanje) (vertegenwoordiger: L. Ortiz Blanco, advocaat)

Verwerende partijen: Raad van de Europese Unie en Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- het onderhavige beroep tot schadevergoeding overeenkomstig het bepaalde in artikel 288 EG toe te wijzen en vast te stellen dat verzoekster recht heeft op een financiële schadevergoeding van in totaal een miljoen vijfhonderdvijfenzeventigduizend honderdtweëntwintig EUR (1 575 122 EUR), tot betaling waarvan de Raad en de Commissie hoofdelijk en gezamenlijk zijn gehouden, en,
- de verwerende instellingen te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

De middelen en voornaamste argumenten komen overeen met die in zaak T-217/07, Las Palmeras/Raad en Commissie.

Beroep ingesteld op 13 juli 2007 — Commissie/Banca di Roma

(Zaak T-261/07)

(2007/C 211/99)

Procestaal: Italiaans

Partijen

Verzoekende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: A. Colabianchi, advocaat, F. Amato en M. Wilderspin, gemachtigden)

Verwerende partij: Banca di Roma SpA

Conclusies

- Banca di Roma SpA, gevestigd in Italië, Viale Umberto Tupini 180, Rome (00144), in de persoon van haar wettelijke vertegenwoordiger, te gelasten om uitvoering te geven aan de bankgarantie van 28.10.1989 ten gunste van de Commissie van de Europese Gemeenschappen;
- Banca di Roma SpA, gevestigd in Italië, Viale Umberto Tupini 180, Rome (00144), in de persoon van haar wettelijke vertegenwoordiger, bijgevolg te gelasten de Commissie van de Europese Gemeenschappen, met zetel in België, Wetstraat 200, Brussel (1039), 412 607,41 EUR te betalen, alsmede 94,37 EUR per dag aan rente vanaf 30 december 2006 tot de volledige betaling, of ieder ander naar billijkheid vastgesteld bedrag;
- Banca di Roma SpA, gevestigd in Italië, Viale Umberto Tupini 180, Rome (00144), in de persoon van haar wettelijke vertegenwoordiger, te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Het onderhavige beroep is krachtens artikel 238 EG ingesteld op basis van het arbitragebeding dat is opgenomen in de garantie van 28 oktober 1989, die door de Banco di Roma (thans: Banca di Roma) is gesteld ten gunste van de Commissie.

Bij beschikking C(89) 1241 van 2 augustus 1989 ⁽¹⁾ had de Commissie aan veertien producenten van betonstaalmatten, waaronder Ferriere Nord SpA geldboeten opgelegd, omdat zij in strijd met artikel 85, lid 1, EG-Verdrag (thans artikel 81, lid 1, EG) hadden deelgenomen aan overeenkomsten en/of onderling afgestemde feitelijke gedragingen; de aan Ferriere Nord opgelegde geldboete bedroeg 320 000 ECU.

Ingevolge artikel 4 van de beschikking moest de geldboete door Ferriere Nord binnen drie maanden na kennisgeving van de beschikking worden betaald, tenzij Ferriere Nord een bankgarantie zou verstrekken die de gehele schuld zou dekken, te weten het bedrag van de geldboete alsmede de rente.

Bij aangetekende post van 30 oktober 1989, ingekomen op 7 november 1989, heeft Ferriere Nord de Commissie een van 26 oktober 1989 gedateerde brief gezonden, waarbij de Banco di Roma (thans: Banca di Roma) — Filiale di Udine, Italië, zich garant stelde voor de betaling door Ferriere Nord van de geldboete van 320 000 ECU en van de rente, die vanaf 15 november 1989 tot de datum van daadwerkelijke voldoening in rekening zou worden gebracht.

Bij arrest van 27 september 2006 in zaak T-153/04 ⁽²⁾ heeft het Gerecht verklaard dat „bevoegdheid van de Commissie tot tenuitvoerlegging” van de beschikking Betonstaalmatten, overeenkomstig artikel 4, lid 1, van verordening nr. 2988/74 was verjaard (punten 53 en 58 van arrest T-153/04).

Volgens verzoekster was dat arrest echter niet van invloed op de door de Banca di Roma gestelde garantie, omdat de Banca di Roma op grond van de autonomie van de garantie, in de zin van het Italiaanse recht (dat in casu van toepassing is), verplicht is uitvoering te geven aan de garantie op basis van een enkel verzoek van de Commissie, en dit niet kan weigeren met een beroep op eventueel door Ferriere Nord op te werpen excepties.

(¹) PB L 260, blz. 1.

(²) Nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie.

Beroep ingesteld op 13 juli 2007 — Republiek Litouwen/ Commissie

(Zaak T-262/07)

(2007/C 211/100)

Procestaal: Litouws

Partijen

Verzoekende partij: Republiek Litouwen (vertegenwoordigers: D. Kriauciūnas en E. Matulionytė, gemachtigden)

Verwerende partij: Commissie van de Europese Gemeenschappen

Conclusies

- beschikking C(2007) 1979 def. (¹) van de Commissie van 4 mei 2007 nietig verklaren of, subsidiair, die beschikking nietig verklaren voor zover zij betrekking heeft op de Republiek Litouwen;
- verwerende partij verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking worden de hoeveelheden landbouwproducten vastgesteld die zich op de datum van toetreding op het grondgebied van de nieuwe lidstaten in het vrije verkeer bevonden en het niveau overschreden van wat per 1 mei 2004 als normale overdrachthoeveelheden kon worden beschouwd, alsmede de van de nieuwe lidstaten te innen bedragen in verband met de uitgaven voor het wegwerken van deze hoeveelheden.

Volgens verzoekster is de bestreden beschikking onrechtmatig. Ter ondersteuning van haar beroep voert zij vier middelen aan.

1. Onbevoegdheid

Verzoekster stelt dat punt 4 van hoofdstuk 4 van bijlage IV bij de Toetredingsakte de Commissie niet de bevoegdheid verleent om de lidstaten te verplichten aan de kas van de Gemeenschap bedragen te betalen die als boeten kunnen worden aangemerkt, vooral daar de Commissie niet heeft aangetoond dat de Gemeenschap kosten zijn opgekomen voor het wegwerken van de voorraden; de Commissie heeft ook de voorgeschreven

termijn van drie jaar voor het geven een beschikking op grond van artikel 41 van de Toetredingsakte overschreden en alleen dat artikel bood een passende rechtsgrondslag voor de beschikking.

2. Schending van gemeenschapsrecht

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel: de bestreden beschikking schendt het rechtszekerheidsbeginsel omdat de wijze van en de criteria voor het berekenen van de overtollige voorraden bij de vaststelling van de hoeveelheden op de datum van de toetreding niet bekend waren; ware dit wel het geval geweest, dan hadden de lidstaten de nodige maatregelen kunnen nemen om te voorkomen dat die voorraden ontstonden, of om ze weg te werken op kosten van de marktdeelnemers die ze hadden doen ontstaan. Bovendien voorzag de bestreden beschikking in andere criteria — en in een uitgebreidere lijst van producten — dan artikel 4 van verordening nr. 1972/2003, volgens welke de lidstaten het ontstaan van overtollige voorraden in het oog dienen te houden.

Schending van het non-discriminatiebeginsel: anders dan verordening (EG) nr. 144/97 van de Commissie, die betrekking had op overtollige landbouwproducten in Oostenrijk, Zweden en Finland, ziet de bestreden beschikking niet alleen op producten waarvoor uitvoerrestitutie wordt verleend of waarvoor interventie maatregelen gelden, maar ook op voorraden van andere producten. Dit beginsel is ook geschonden doordat de verschillende situaties in de nieuwe lidstaten gelijk worden behandeld en doordat zonder rechtvaardiging is voorbijgegaan aan de specifieke omstandigheden waarin die voorraden zijn ontstaan.

Schending van het beginsel van goed bestuur en van het transparantiebeginsel: de bestreden beschikking legt de criteria voor de berekening van de gevorderde bedragen niet volledig open en bovendien veranderen die criteria voortdurend. Daarbij komt dat, ofschoon de lidstaten zelf de voorraden overeenkomstig communautaire voorschriften hebben vastgesteld, de Commissie, zonder aan te geven waarom die vaststelling niet deugt en zonder ze aan te vechten, dezelfde voorraden aan de hand van haar eigen criteria heeft vastgesteld.

Schending van de bepalingen van de Toetredingsakte: ten eerste is de beschikking geen geschikt middel voor het verwezenlijken van de doelstellingen van het in punt 2 van hoofdstuk 4 van bijlage IV bij de Toetredingsakte geëiste wegwerken van de overtollige voorraden, vooral omdat in de beschikking zelfs niet wordt geprobeerd een band te leggen tussen de opgelegde geldboeten en de kosten die de Gemeenschap daadwerkelijk zijn opgekomen voor het wegwerken van de voorraden; ten tweede is de beschikking vastgesteld na het verstrijken van de in artikel 41 van de Toetredingsakte bepaalde termijn van drie jaar vanaf de datum van toetreding waarbinnen de Commissie overgangsmaatregelen kon vaststellen.

3. Ontoereikende motivering

Verzoekster betoogt dat de bestreden beschikking ontoereikend of in het geheel niet is gemotiveerd; met name is in de beschikking niet aangegeven dat de Europese Gemeenschap daadwerkelijk kosten voor het wegwerken van de gestelde overtollige voorraden zijn opgekomen die door de lidstaten dienden te worden gedragen (en hoeveel die kosten bedroegen).